

[Kofod-Svendsen]

vil vi meget gerne både forlænge og forbedre. Så må vi da se, hvad der er mest hensigtsmæssigt: tilskud eller fradrag. Vi må vurdere: hvad giver mest beskæftigelse. Det er det, der må være spørgsmålet. Samtidig må vi selvfølgelig spørge, hvad der er enklest at administrere. Men ordningen var rigtig, vi gik varmt ind for den, og vi mener, at den skal forbedres og udbygges. Det tror vi vil være til gavn for de bygninger, vi har, men det vil også være til gavn for beskæftigelsen.

Så er der flere uddannelsesinstitutioner, der har planer for tilbygninger og modernisering, og der ville jeg også inddrage de frie kostskoler. Jeg lægger ikke op til – det tror jeg ikke tiden er inde til – at vi skal have en række nye frie kostskoler, men vi har flere, som har til huse i ganske gamle bygninger. Hvis vi kan finde en lånemodel, så kreditforeningerne med større frimodighed yder lån, og hvis staten også går ind i en sådan model, så tror jeg, vi kunne få fornyet og forbedret den bygningsmasse, som undervisningen foregår i, og samtidig vil vi her og nu skaffe nogle job, og vi vil få løst en opgave, der skal løses.

Kloaksystemerne har vi talt om flere gange, men det er jo også et spørgsmål om at finde en lånemodel, så dette – som er nødvendigt bl.a. af miljømæssige grunde, og som samtidig kræver megen arbejdskraft – kan blive sat i gang.

Så her er det altså et spørgsmål om på en god måde at forene sparsomheden med viljen og modet til at tænke stort på den rigtige måde. For investeringer har jo den store fordel, at de i det lange løb giver afkast, og ikke at foretage investeringer kan give nye problemer, som det vil være dyrt at afhjælpe. Det er derfor, jeg mener, at det er samfundsøkonomisk klogt at fremrykke mange investeringer, som vi alligevel skal foretage på et eller andet tidspunkt, netop i en situation hvor vi har mange arbejdsløse.

For år tilbage var der adskillige job, som nu er blevet nedlagt. Det gælder f.eks. serviceopgaver både i den offentlige og i den private sektor. Det kan også være opgaver i private hjem. Det kunne være sæsonarbejde som frugtplukning, det kunne også være børnepasning. Det er mig faktisk ubegribeligt, at vi ikke kan have en tilskuds- eller en fradragmodel for børnepasning; her var jo arbejde for unge m/k. En sådan aktiveringslinie må i fremtiden

give forældre til børn under 8 år et fradrag for løn eller løntilskud ved ansættelse af en ung i huset. Jeg forstår virkelig ikke, at man siger, vi skal gøre en indsats for at begrænse ledigheden, og at man så ikke vil gå ind for et sådant forslag, som er både familievenligt og beskæftigelsesfremmende.

Det andet eksempel, jeg vil nævne, er støtte til personer med nedsat erhvervsevne, handicappede, førtidspensionister m.fl., så de sikres en tilknytning til arbejdsmarkedet.

Så mener jeg også, vi i de kommende uger må tænke kreativt og finde nogle modeller, således at f.eks. en førtidspensionist får mulighed for at arbejde nogle timer og dermed får en tilknytning til arbejdsmarkedet, som vil være værdifuld for vedkommende, men som samtidig betyder, at vi får nogle opgaver løst, som der vitterlig er brug for bliver løst.

Dernæst vil jeg pege på, at netop i en periode med stor ledighed skal vi satse på at give forældre mere tid til deres børn. Det virker i dag meget ufleksibelt, at nogle familier skal vælge imellem 74 timers arbejde eller 37 timers arbejde, medens andre familier ikke kan få så meget som en times arbejde. Her må vi se at få foretaget en omfordeling, så forældre med småbørn får ret til nedsat arbejdstid og dermed mere tid sammen med børnene, mens de er små. Udbredelsen af deltidsarbejde eller nedsat arbejdstid, det må vi fremme nu: Mennesker, der ønsker mindre at bestille uden for hjemmet, får mulighed for det, samtidig med at der bliver arbejde til dem, som ønsker arbejde.

At forældre og børn får mere tid sammen, vil have en række positive sociale følgevirkninger. Et mindre behov for offentlige pasningsordninger betyder desuden, at ventelisterne kan reduceres meget væsentligt, hvorved staten og kommunerne på lang sigt kan spare mange drifts- og anlægsudgifter til pasningsordninger.

Eftersom økonomien tvinger især småbørnsfamilier til at arbejde 74 timer pr. uge, bør retten til nedsat arbejdstid kombineres med en økonomisk kompensation til familier og enlige med småbørn, der ikke begge har fuldtidsudarbejde, og som ikke forbruger en fuldtidsinstitutionspads. Pengene til denne kompensation kunne jo passende tages ved yderligere at reducere retten til fradrag for faglige kontingenter og efter vores opfattelse ved højere